

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2283/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босилковића, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Наташа Мијаљевић и Јовица Мијаљевић адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Управа за ватрогасно спасилачке јединице Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 793/19 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 793/19 од 17.04.2019. године - одлуке садржане у првом ставу изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 793/19 од 17.04.2019. године - одлуке садржане у првом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 106/18 од 24.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да у његову корист уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код Републичког фонда ПИО, а на основу исплаћених разлика зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у време државних и верских празника и то по стопи која је важила на дан уплате за тражени период на месечне основице у износима наведеним у том ставу изреке, а који су тужиоцу досуђени по основу пресуде Првог основног суда у Београду П1 2984/12 од 17.06.2016. године, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу, а ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка износу од 17.300,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 793/19 од 17.04.2019. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио

првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се неби могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу, или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у у овом спору нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене. Побијана пресуда је у погледу надлежности суда да у парничном поступку одлучује о захтеву запосленог да му послодавац уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и када је такав захтев једини предмет спора, у складу са правним схватањем које је, у вршењу надлежности предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 12.03.2019. године и тако изменио закључак усвојен на седници Грађанског одељења тог суда од 23.03.2010. године. Не постоји ни потреба за новим тумачењем материјалног права у погледу правне природе доприноса за обавезно социјално осигурање као саставног дела зараде (члан 104. и члан 150. став 1. и 2. Закона о раду; члан 2. став 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника) и права запосленог из радног односа гарантованог Уставом и законом (члан 60. став 4. Устава Републике Србије и члан 12. став 1. Закона о раду), односно у погледу законске обавезе послодавца да доприносе обрачуна и уплати, у своје име а у корист запосленог, истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде за привремене и повремение послове (члан 6. став 1. тачке 1. и 2. и члана 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање).

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, јер вредност предмета спора (одређена на основу обрачунате таксе на тужбу и првостепену пресуду од по 1.900,00 динара) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је у споровима за наплату новчаног потраживања из радног односа меродавна за оцену дозвољености ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Одлука о захтеву тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић